

SPES NON CONFUNDIT

บรรดาผู้จาริก
แสวง
ความหวัง

20 บทเรียน CCP โอกาสปีศักดิ์สิทธิ์ ค.ศ. 2025

โดย ศูนย์คริสตศาสนธรรมสังฆมณฑลราชบุรี

บทเรียนที่ 8

เครื่องหมายแห่งความหวัง ต่อบรรดาผู้ป่วยและบุคลากร ทางการแพทย์

จุดประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียน

1. รู้และเข้าใจถึงความอ่อนแอทางร่างกายและจิตใจของบรรดาผู้ป่วย
2. เห็นความสำคัญของบุคลากรทางการแพทย์ที่อุทิศตนดูแลรักษาบรรดาผู้ป่วย
3. ดูแลเอาใจใส่ ให้ความช่วยเหลือบรรดาผู้ป่วย เป็นต้น ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดด้วยความเต็มใจ

กิจกรรม

ชมคลิป **The Boy at the Window**-เด็กชายที่หน้าต่าง (3:36 นาที) ช่องไทยประกันชีวิต
ดูและดาวน์โหลดที่ <https://www.youtube.com/watch?v=gMZ5aMSpGLA>

- อุปกรณ์
1. คลิปจาก Youtube
 2. TV หรือเครื่องฉายโปรเจกเตอร์
 3. Notebook หรือเครื่องเล่นไฟล์วิดีโอ
 4. ลำโพงขยายเสียง

ดำเนินการ

1. เกริ่นนำและเปิดคลิปให้ผู้เรียนดู
2. ผู้สอนตั้งคำถามเพื่อทบทวนเรื่องราวจากคลิป เตรียมรางวัลไว้สำหรับคนตอบคำถามถูก

วิเคราะห์ ผู้สอนสนทนากับผู้เรียน

1. ในคลิปที่ได้ดูนี้มีใครบ้าง (เด็กผู้ชาย, คุณลุง/ผู้สูงวัย, พยาบาล)
2. คุณลุงและเด็กชายเจ็บป่วยด้วยโรคอะไร (เด็ก-เป็นมะเร็งเนื้องอกในสมอง, คุณลุง-รอฟ้าตัดเปลี่ยนดวงตา)
3. คิดว่าคุณลุงและเด็กชาย รู้สึกอย่างไรเมื่อต้องมาอยู่ที่โรงพยาบาล (เศร้า, เบื่อ, ทุกข์, มีความหวัง ฯลฯ)
4. คุณลุงและเด็กชายพูดคุยกันทุกวันด้วยเรื่องอะไร (สิ่งที่มองออกไปนอกหน้าต่าง, ท้องฟ้า ก้อนเมฆ-เป็นรูปไอติมก้อนใหญ่)
5. หลังจากคุณลุงผ่าตัดเปลี่ยนดวงตาได้ 1 เดือนแล้ว คุณลุงมองเห็นหรือไม่ และเกิดอะไรขึ้นกับเด็กชายคนนั้น (มองเห็น แต่ไม่เห็นเด็กชายที่เคยนั่งคุยกันทุกวัน เพราะเด็กเสียชีวิต 1 วัน ก่อนที่คุณลุงจะเปิดตา)
6. เด็กชายที่เป็นมะเร็งทำให้คุณลุงมีกำลังใจในการรักษาอย่างไร (เป็นเพื่อนคุยกันทุกวัน และเล่าถึงสิ่งที่สวยงามของท้องฟ้า ก้อนเมฆให้คุณลุงได้ฟัง มีรอยยิ้ม มีความสุข มีความหวังว่าจะได้มองเห็นอีกครั้ง)

สรุป บรรดาผู้ป่วยที่รอการรักษา หรือผู้ป่วยในวาระสุดท้าย พวกเขาต้องทนทุกข์จากความเจ็บป่วย ทั้งทางด้านร่างกายและทนทุกข์ด้านจิตใจ มีความกังวล ท้อแท้ และสิ้นหวัง บางครั้ง แค่เพียงบทสนทนาเรียบง่าย ก็อาจจุดประกายความหวัง กลายเป็นเหตุผลให้คนหนึ่งคนไม่ยอมแพ้ที่จะสู้ต่อไปในวันพรุ่งนี้ เพราะความหวังนั้นได้เปลี่ยนมุมมองให้เป็นพลัง เพื่อให้เราเห็นคุณค่าของการใช้ชีวิตอย่างมีความหมาย

1. ย้อนกลับไปเมื่อปลายปี ค.ศ. 2019 เข้าสู่ช่วงต้นปี ค.ศ. 2020 เกิดโรคโควิด-19 แพร่ระบาดอย่างหนักทั่วโลก มีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เป็นต้นบรรดาผู้สูงอายุ ผู้ที่มีโรคประจำตัว ตามโรงพยาบาลเต็มไปด้วยผู้ป่วยจนต้องสร้างโรงพยาบาลสนาม บางคนต้องถูกกักตัวอยู่อย่างโดดเดี่ยว หลายครอบครัวต้องสูญเสียสมาชิกในครอบครัวไปโดยไม่ได้อีกโอกาสรำลึา บุคลากรทางการแพทย์ต่างต้องทำงานอย่างหนักจนไม่มีเวลาพักและยังต้องเผชิญกับความเสี่ยงที่จะติดโรคระบาดนี้ด้วย หลายคนเกิดความท้อแท้และสิ้นหวัง

2. พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเชิญชวนเราให้เป็นเครื่องหมายแห่งความหวังสำหรับผู้ป่วยทั้งที่อยู่ที่บ้านและในโรงพยาบาล “...ความทุกข์ของพวกเขาบรรเทาลงได้ ด้วยความใกล้ชิดและความรักของผู้มาเยี่ยม เมตตากิจเป็นงานแห่งความหวังด้วยเช่นกัน ที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกขอบคุณอย่างมากมาย การแสดงความขอบคุณนี้ควรกระทำต่อบุคลากรทางการแพทย์ทุกคน ที่มักอยู่ในสภาพที่ไม่ปลอดภัย และต้องปฏิบัติภารกิจด้วยความเอาใจใส่และห่วงใยต่อผู้ป่วยและผู้อ่อนแอที่สุดอยู่เสมอเราควรให้ความสนใจอย่างครอบคลุมแก่ทุกคนที่อยู่ในสถานการณ์ยากลำบากเป็นพิเศษ ต้องประสบกับความอ่อนแอและข้อจำกัดของตนเอง โดยเฉพาะผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความเจ็บป่วย หรือความพิการที่จำกัดความเป็นอิสระและเสรีภาพส่วนบุคคลอย่างรุนแรง...” (Spes Non Confundit 11)

3. ในภารกิจการประกาศข่าวดีของพระเยซูเจ้า นอกจากการเทศน์สอนแล้ว พระองค์ทรงรักษามรรดาผู้เจ็บป่วยด้วยอัศจรรย์ เช่น คนโรคเรื้อน คนตาบอด คนง่อย คนถูกปีศาจสิง ผู้ป่วยทุกคนที่มาเฝ้าและขอให้พระองค์รักษา ได้หายจากความเจ็บป่วยและความทุกข์ทรมาน พระเยซูเจ้าทรงทรงบำบัตร์รักษาผู้ป่วยทุกคน เพื่อให้พระวาจาที่ได้ตรัสไว้ทางประกาศกอิสยาห์ เป็นความจริงว่า

“พระองค์ทรงรับเอาความอ่อนแอของเราไว้

และทรงแบกความเจ็บป่วยของเรา” (มธ. 8:16-17)

พระองค์จึงทรงเป็นแบบอย่างของบุคลากรทางการแพทย์ ที่คอยให้การรักษาและเป็นความหวังของบรรดาผู้ป่วย

4. นักบุญเทเรซาแห่งกัลกัตตา เป็นแบบอย่างของผู้ที่อยู่ใกล้ชิดดูแลเอาใจใส่ ช่วยเหลือและเป็นความหวังของบรรดาผู้เจ็บป่วย ผู้ทุกข์ยากในประเทศอินเดีย ท่านปฏิญาณตนเข้าเป็นนักพรตหญิงในอารามโลเรโตในเมืองดาร์จีลิง ประเทศอินเดีย ในปี ค.ศ. 1931 หลังจากปฏิญาณตนตลอดชีพใน ค.ศ. 1937 ชิสเตอร์เทเรซา มาเป็นครูวิชาภูมิศาสตร์-ประวัติศาสตร์ ที่โรงเรียนสตรีเซนต์มาเรียนนครกัลกัตตา และไม่นานก็ได้เป็นครูใหญ่ของโรงเรียนสตรีแห่งนี้ ท่านได้นำพาสมาชิกและเหล่านักเรียนผ่านเหตุการณ์เลวร้าย ซึ่งเกิดจากผลกระทบของความรุนแรงในภาวะสงครามที่เกิดขึ้นต่อเนื่องในอินเดีย

ค.ศ. 1946 ท่านขออนุญาตเข้าไปช่วยเหลือคนยากไร้ในสลัมและเริ่มเรียนด้านการพยาบาลที่รัฐพิหาร พร้อมก่อตั้งโรงเรียนกลางแจ้งในสลัม ในเวลานั้นเอง เริ่มมีผู้มาขอเข้าร่วมเป็นหมู่คณะ และร่วมงานกับท่าน ท่านจึงก่อตั้งคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม (Missionaries of Charity) และก่อตั้ง “บ้านสำหรับผู้ดูแลผู้ใกล้จะสิ้นใจ” ในกัลกัตตา เมืองหลวงของรัฐเบงกอล

ค.ศ. 1955 มีผู้ใจบุญบริจาคบ้านเพื่อการกุศล ท่านจึงเปิดบ้านรับเลี้ยงเด็กกำพร้า และจัดหน่วยพยาบาลเคลื่อนที่ไปรักษาชาวไร่ชาวนา และพบว่าชาวอินเดียป่วยเป็นโรคเรื้อนกันมาก จึงเริ่มหาทางแก้ไข ท่านได้รับบริจาคที่ดิน จากรัฐบาลเบงกอล ตะวันตก เพื่อก่อตั้งสถานที่รักษาพยาบาลโรคเรื้อนและหมู่บ้านสันติสุข ก็เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1968

คุณแม่เทเรซาได้รับรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพ ในปี ค.ศ. 1979 และในปี ค.ศ. 1983 ท่านเริ่มป่วยเป็นโรคหัวใจ แต่ยังคงทำงานเหมือนปกติ แม้อาการโรคหัวใจจะมาเยือนอยู่เรื่อย ๆ

ในที่สุด วันที่ 5 กันยายน ค.ศ. 1997 ท่านได้ถึงแก่กรรม ขณะอายุ 87 ปี ทางรัฐบาลอินเดียได้จัดพิธีศพของคุณแม่เทเรซาอย่างยิ่งใหญ่ระดับชาติ นักบุญยอห์น ปอลที่ 2 พระสันตะปาปา ประกาศให้ท่านเป็น “บุญราศี” เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 2003 และพระสันตะปาปาฟรังซิส ทรงประกาศให้คุณแม่เทเรซาเป็น “นักบุญ” ในวันที่ 5 กันยายน ค.ศ. 2016

5. ผู้เรียนสามารถเป็นเครื่องหมายแห่งความหวังให้กับบรรดาผู้ป่วยได้ โดยให้ความสนใจ เอาใจใส่ ดูแล ช่วยเหลือ พุดคุยให้กำลังใจกับบรรดาผู้เจ็บป่วย เริ่มจากบุคคลที่อยู่ใกล้ตัวเรา เช่น เมื่อมีสมาชิกในครอบครัวที่เจ็บป่วย ก็คอยถามไถ่ เช็ดตัว จัดยา เตรียมอาหาร อยู่ใกล้ ๆ คอยสังเกตและช่วยเหลือ ในยามที่ผู้ป่วยต้องการหรือเมื่อมีเพื่อนที่โรงเรียนเจ็บป่วยกะทันหัน ก็พาเพื่อนไปห้องพยาบาล ไปเยี่ยม ชื้อข้าว ชื้อขนมไปให้ เป็นต้น

ปณิธิ

ก. ข้อควรจำ

1. พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเชิญชวนเรา ให้เป็นเครื่องหมายแห่งความหวังสำหรับผู้ป่วย ทั้งที่อยู่ที่บ้านและในโรงพยาบาล และขอบคุณบรรดาบุคลากรทางการแพทย์ที่ปฏิบัติภารกิจด้วยความเอาใจใส่และห่วงใยต่อผู้ป่วย
2. พระเยซูเจ้าทรงบำบัตร์รักษาผู้ป่วย “พระองค์ทรงรับเอาความอ่อนแอของเราไว้ และทรงแบกความเจ็บป่วยของเรา” (มธ. 8:16-17) เป็นความหวังของบรรดาผู้ป่วย
3. นักบุญเทเรซาแห่งกัลกัตตา เป็นแบบอย่างของผู้ที่อยู่ใกล้ชิด ดูแลเอาใจใส่ ช่วยเหลือและเป็นความหวังของบรรดาผู้เจ็บป่วยและทุกข์ยากในประเทศอินเดีย
4. ผู้เรียนสามารถเป็นเครื่องหมายแห่งความหวังให้กับบรรดาผู้ป่วยได้ โดยให้ความสนใจ เอาใจใส่ ดูแล ช่วยเหลือ พุดคุย ให้กำลังใจบรรดาผู้เจ็บป่วย เริ่มจากบุคคลที่อยู่ใกล้ตัวเรา เช่น สมาชิกในครอบครัว หรือเพื่อนที่โรงเรียน

ข. กิจกรรม กำลังใจแด่ผู้ป่วยและบุคลากรทางการแพทย์

ดำเนินการ

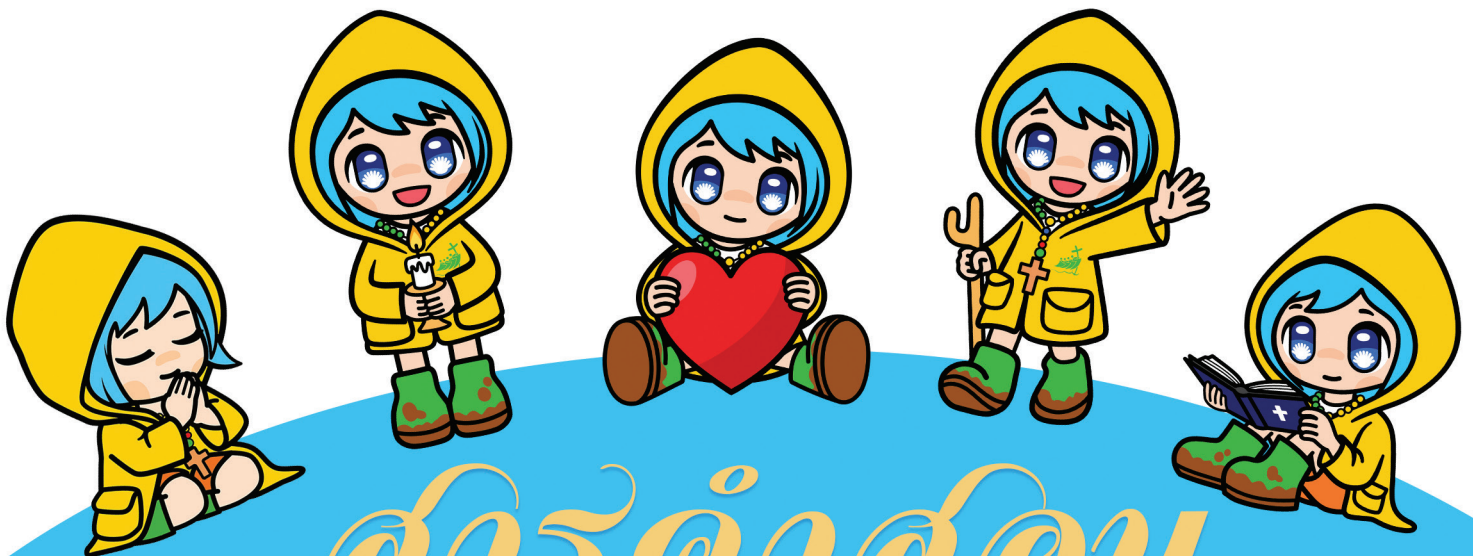
1. ผู้สอนนำผู้เรียนประชุมตกลงกัน เพื่อไปเยี่ยมผู้ป่วยและบุคลากรทางการแพทย์ที่โรงพยาบาลใกล้ ๆ ในวันหยุดสุดสัปดาห์ (แบบไม่เป็นทางการ)
2. โดยพิจารณาว่าจะไปที่โรงพยาบาลใด (** ผู้สอนอาจไปติดต่อกับโรงพยาบาลว่าสามารถเข้าเยี่ยมในส่วนใดได้บ้าง) และเตรียมของสำหรับเยี่ยมผู้ป่วย ของที่ระลึกสำหรับมอบให้พยาบาลหรือคุณหมอ (จำนวนตามกำลังความสามารถ)
3. พุดคุยถึงเรื่องค่าใช้จ่าย (ของเยี่ยม) และการเดินทาง (อาจเชิญชวนให้ผู้เรียนร่วมกันสมทบคนละเล็กน้อย หรือขอการสนับสนุนจากทางโรงเรียนหรือผู้ปกครองได้)
4. นัดหมายวันและเวลาในการเดินทาง
5. เมื่อกลับจากการทำกิจกรรมแล้ว ให้ผู้เรียนเขียนบันทึกความประทับใจหรือความรู้สึกลงในสมุด และมาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังในการพบกันครั้งต่อไป

ค. การบ้าน

1. ไปเยี่ยมเยียน ให้กำลังใจ เพื่อน ญาติพี่น้อง หรือบุคคลที่ผู้เรียนรู้จักที่กำลังเจ็บป่วยอยู่
2. ชวนพ่อ-แม่และสมาชิกในครอบครัว นำขนมหรือสิ่งของที่จำเป็นไปบริจาคที่บ้านเด็กพิการ
3. หากที่บ้านมีผู้ป่วย ให้คอยดูแล ช่วยเหลือ ชวนพุดคุยและให้กำลังใจอยู่เสมอ

“ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง”
(สย. 5:5)

ดาวดำนดอน

สารคำสอน ปีที่ 31 ฉบับที่ 184 ปีการศึกษา 2568/2025